

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3808/2528

พนักงานอัยการกรมอัยการโจทก์ บริษัทไม้เอร์ว๊ณ จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 2, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 51, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 58, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 99

ย่อ / หลักกฎหมาย

เสาไม้ของกลางเป็นไม้ที่มีการตกแต่ง ขัดมัน ทาแล็กเกอร์อย่างปราณีต มุ่งจะเอาไปใช้เป็นของโชว์เพื่อความสวยงามในห้องรับแขกตามประเพณีนิยมของชาวญี่ปุ่นหากจะนำไม้ของกลางไปแปรสภาพเป็นอย่างอื่น จะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป ถือได้ว่าไม้ของกลางเป็นเครื่องใช้หรือสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูป มิใช่อยู่ในลักษณะอำพรางว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ เมื่อจำเลยได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดในบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้าม การมีไม้ของกลางไว้ในครอบครอง จึงไม่มีความผิดฐานมิได้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครอง และจำเลยสามารถนำส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรขาออก การที่จำเลยสำแดงใบขนส่งสินค้าขาออกว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ จึงไม่เป็นการสำแดงเท็จ แม้จำเลยจะสำแดงรายการและชนิดของไม้ไม่ถูกต้อง ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะจำเลยไม่ต้องเสียภาษีอากรขาออกสำหรับไม้ดังกล่าวอยู่แล้ว จำเลยกระทำความผิดก่อนที่กฎหมายซึ่งให้แก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น จะมีผลบังคับใช้ กฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำผิดและมีได้เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสอง จะนำมาปรับบทลงโทษจำเลยหาได้ไม่ และที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 ก็เกินอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้จึงเป็นการมิชอบ ปัญหาดังกล่าวนี้นี้เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความจะมีได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกาศาลฎีกา ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคล ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักรและใบอนุญาตค้าซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้าม มีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการ จำเลยทั้งสองร่วมกันนำสิ่งประดิษฐ์ซึ่งทำด้วยไม้หวงห้าม เคลื่อนที่จากสถานการค้าไปยังสถานีรถไฟ โดยจำเลยไม่ทำหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ดังกล่าว จำเลยทั้งสองร่วมกันมีไม้หวงห้ามประเภท ก.ไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำเลยทั้งสองร่วมกันยื่นใบขนสินค้าขาออก โดยสำแดงชนิดของของว่า เสาไม้จำนวน ๓๐๖ ท่อน เป็นของที่ได้รับการยกเว้นอากรและไม่ใช่ของต้องห้ามต้องจำกัด ซึ่งเป็นความเท็จ เพราะเสาไม้ดังกล่าวจะต้องเสียอากรขาออกตามกฎหมาย เป็นการสำแดงเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียอากรขาออกโดยมีเจตนาจะฉ้อค่าภาษีรัฐบาลฯ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๕๑, ๕๘, ๕๓ ทวิ, ๗๒, ๗๓ ทวิ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗, ๙๙ ริกของกลาง จำเลยทั้งสองนำจับและเงินรางวัลแก่ผู้แจ้งความนำจับตามกฎหมาย และขอให้ปรับโทษต่อ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานนำสิ่งประดิษฐ์ที่ทำด้วยไม้หวงห้ามเคลื่อนที่ออกจากโรงงานโดยไม่มีหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๓, ๗๘

ทวิ จำเลยที่ ๑ ให้ลงโทษปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ ให้จำคุก ๖ เดือนและปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท กับมีความผิดฐานมิได้แปรรูปหวงห้ามไว้ในความครอบครองตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ มาตรา ๔๘, ๕๑, ๗๒ ทวิ จำเลยที่ ๑ ให้ลงโทษปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ จำคุก ๖ เดือนและปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท มีผิดฐานสำแดงรายการในใบขนสินค้าขาออกเป็นความเท็จ และส่งไม้ที่ยังมิได้เสียภาษีออกไปนอกราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร ฯ มาตรา ๒๗, ๙๙ ปรับจำเลยทั้งสองคนละ ๙๙๓,๑๙๕.๖๖ บาท ให้ปรับจำเลยทั้งสองเป็นเงิน ๑,๙๘๖,๓๙๑.๓๒ บาท หรือปรับคนละ ๙๙๓,๑๙๕.๖๖ บาท รวมโทษปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๑,๐๕๓,๑๙๕.๖๖ บาท จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๑ ปี และปรับ ๑,๐๓๓,๑๙๕.๖๖ บาท โทษจำคุกสำหรับจำเลยที่ ๒ ให้รอไว้ ๒ ปี ไม้ของกลางและให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ไม้ของกลางเป็นสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูปจำเลยมิไว้ในครอบครองไม่มีความผิดฐานมิได้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครองและสามารถส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรขาออกและไม่เป็นความผิดฐานสำแดงเท็จ พินิจพิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานนำสิ่งประดิษฐ์ซึ่งทำด้วยไม้หวงห้ามเคลื่อนที่จากโรงงานของจำเลยโดยไม่มีหนังสือกำกับสิ่งประดิษฐ์ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๘, ๗๓ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๒๓, ๒๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘ ปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๖ เดือนและปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี คำขออื่นในท้าย ของกลางให้คืนจำเลยที่ ๑ โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า ไม้ของกลางเป็นเสาไม้สี่เหลี่ยมด้านเท่า ส่วนหัวและท้ายเสายังเป็นสี่เหลี่ยมทุกด้าน ตรงกลางแฉกสลักเป็นลวดลายมีลักษณะเป็นปุ่ม ๆ เล็กบ้างใหญ่บ้าง เซาะร่องกดไปกดมาตามความยาวของเสา แล้วทาแลกเกอร์ขัดมันด้านที่อยู่ตรงกันข้ามกับด้านที่แฉกสลักมีการเซาะร่องตรงกึ่งกลางตลอดความยาวของเสาและทาแลกเกอร์ด้าน ส่วนไม้ของกลางอีกพวกหนึ่งเป็นเสาสี่เหลี่ยมด้านเท่ามีการลบเหลี่ยมลงไปเล็กน้อย ทุกด้านสเกบไว้เรียบไม่มีการแฉกสลัก ทาแลกเกอร์มันไว้ ๓ ด้าน อีกด้านหนึ่งทาแลกเกอร์ด้าน แล้ววินิจฉัยข้อกฎหมายว่า ไม้ของกลางในคดีนี้ทั้งหมดเป็นไม้ที่มีการตกแต่งขัดมัน ทาแลกเกอร์อย่างประณีต หาใช้ไม้ที่ไสอย่างหยาบ ๆ หรือทาน้ำมันพอเป็นพิธีและเป็นไม้ที่มีขนาดใกล้เคียงกัน ซึ่งจัดทำขึ้นตามความต้องการของลูกค้าในประเทศ ญี่ปุ่นที่มุ่งจะเอาไปใช้เป็นของโชว์เพื่อความสวยงามในห้องรับแขกหากจะมีการนำไม้ของกลางชนิดนี้ไปแปรสภาพไปใช้ในกิจการอย่างอื่น ย่อมจะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป ฉะนั้นจึงถือได้ว่าไม้ของกลางเป็นเครื่องใช้หรือสิ่งประดิษฐ์สำเร็จรูป หาใช่อยู่ในลักษณะอำพรางว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ การที่จำเลยได้รับอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดในบรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้าม การมีไม้ดังกล่าวไว้ในครอบครองจึงไม่มีความผิดฐานมิได้แปรรูปหวงห้ามไว้ในครอบครองและจำเลยสามารถนำส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยไม่เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรขาออก การที่จำเลยสำแดงใบขนสินค้าขาออกว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์จึงไม่เป็นการสำแดงเท็จ แม้จำเลยสำแดงรายการชนิดของไม้ไม่ถูกต้อง ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะถึงอย่างไร จำเลยก็ไม่ต้องเสียภาษีอากรขาออกอยู่ดี การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง แต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสอง ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘ มาตามคำขอของโจทก์นั้น ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดคดีนี้เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๐ ถึงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ เวลากลางวัน อันเป็นวันเวลาก่อนที่

กฎหมายฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ ซึ่งตามมาตรา ๗๓ ทวิ ก่อนที่จะมีการแก้ไข มีอัตราโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ส่วนพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘ ได้มีการแก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น เป็นโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท กฎหมายดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิด และมีได้เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองจะนำมาปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสองหาได้ไม่ และปรากฏว่าศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการเกินอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ และปัญหาดังกล่าวนี้นับเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความมิได้ยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๕๘, ๗๓ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๒๓, ๒๗ ให้ปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๖ เดือน และปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกสำหรับจำเลยที่ ๒ ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

องค์คณะ

วีระ ทรัพย์ไพศาล · สุขชาติ จิระชาติ · ยรรยง อธิพิพงษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3808/2528>